

Boris A. Novak
KOLESARSKI DIPTIH

zrcalni mali francoski baladi

v hvalo in zahvalo protestnemu kolesarskemu gibanju 2020

NEZNANA KOLESARKA

Prvič sem jo zagledal, čudež na kolesu,
med demonstracijami pred Državnim zborom,
sonce med vranje črnimi lasmi, v kresu
prvih svetilk poletnega večera; z dobro
opremljeno postavo je zbežala pred odborom
oklepnih palicajev v somrak za parkom.
Obstal sem sam, med klici, gesli, glasnim korom,
na smrt zaljubljen v neznano kolesarko.

Drugič sem jo zagledal, nežnost na kolesu,
v petek, ko smo na ploščadi Parlamenta
brali Ustavo, palicaji pa so na telesu
mladeniča trenirali prijeme. Svetla pentlja
ji padla je iz rjavih las, ko je razpletla
roke kot vrh, brv za varno mesečevo barko ...
Lebdel sem sredi senc, kresnic, kril s firmamenta,
na smrt zaljubljen v neznano kolesarko.

Tretjič pa, krik, razkrinkan hip resnice na kolesu,
ko je Hud Pes zaprl Trg Republike. Ta mala
je cik-cak prevozila barikade, kot v plesu
dihala z boki in ... kričala? pela? se smejala? ...
medtem ko ji je gosta krona zlatih las vihrala
skoz zrak. Lovil sem jo, a sem ujel le – znano starko,
mladostno simpatijo, ki me je režé vprašala:
Borči, si zaljubljen v neznano kolesarko?

NEZNANSKA KOLESARKA

Prvič sem jo zagledal, čudež na kolesu,
med demonstracijami pred Državnim štorom,
sonce med vranje čarnimi lasmi, v resju
prvih zvezdá; obljubljen lepšim prostorom,
je z ranjeno perutjo prhnila pred zborom
brutalnih specialcev v temò za parkom.
Ostal sem sam, med kriki, grožnjami z zaporom,
na smrt zaljubljen v neznano kolesarko.

Drugič sem jo zagledal, bežnost na kolesu,
v petek, ko smo pred portalom Parlamenta
brali Ustavo, Postava pa je po telesu
mladeniča štempljala oteklino. Svetla pentlja
ji je zletela iz rdečih kit, ko je ustnice spletla
z njegovimi in ga nazaj klicala z dihom, z zrakom ...
Treščil sem s ptičjih in dekliskih kril ob zob cementa,
na smrt zaljubljen v neznano kolesarko.

Tretjič pa kri na cesti in kristal lepote na kolesu,
ko so Volcýé raztrgali središče mesta. Vsa zala
se je cik-cak prebila skoz patrolje, kot v plesu
nihala z boki in ... klicala? na pomoč? se je bala? ...
medtem ko ji je zlata krona gostih las vihrala
skoz čas. Šepal sem in ujel – le od kod znano starko?
Smehljala se je, ko sem šepetal, da sem – *budala* –
na smrt zaljubljen v neznano kolesarko.

Norček! Tudi jaz iščem tebe. Jecnil sem le: Hvala!

Na barikadah neprehodnosti, pred temnim jarkom,

sva naslutila dih Prihodnosti. Tam je čakala.

Zmagali bomo. Šepaje s starko pleševa za žarkom

dne, utelešenega v neznano kolesarko ...

Norček! Tudi jaz iščem tebe. Jecnil sem le: Hvala!

Stala sva, srečna, pod ozvezdenim nebesnim jarkom.

Prešinilo me je, da bomo zmagali. In stala

sva tam, star, nor poet in Smrt, strmeč za zadnjim žarkom

življenja, utelešenega v neznansko kolesarko ...